

Arrest

nr. 241 736 van 30 september 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1982.

De verzoekende partij is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 september 2014 en heeft zich op 30 september 2014 vluchteling verklaard.

Op 16 januari 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Voormelde beslissing van 16 januari 2015 werd

ingetrokken waardoor de Raad het beroep bij arrest van 11 mei 2015 met nummer 145 313 verworpen heeft.

Op 30 juni 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest van 16 december 2016 met nummer 179 645 wordt het beroep verworpen.

De verzoekende partij dient op 19 februari 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 2 september 2019.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 26 september 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Pakistan, meerbepaald uit Swat in de provincie Khyber-Pakhtunkhwa. U diende op 30 september 2014 een eerste verzoek om internationale bescherming in. U zou als vrijwilliger voor de Rode Halve Maan gewerkt hebben en u zou sinds 2010 lid geweest zijn van een 'Village Defence Committee' ("VDC"). Daardoor zou u zijn bedreigd door de Taliban die uw broer zou hebben vermoord omdat ze naar u op zoek waren. Op 28 september 2014 zou u Pakistan verlaten hebben en u reisde via Frankrijk naar België.

Op 20 juni 2016 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers legde u ter staving van uw verzoek valse documenten neer én legde u verklaringen af die niet coherent waren. Aldus werd elke geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnd. U diende beroep in tegen deze beslissing en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de beslissing van het CGVS op 16 december 2016.

Nadien bleef u tot in december 2018 in België. Toen bent u naar Frankrijk gegaan om daar een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. U werd echter terug naar België gezonden en diende hier een volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming in op 19 februari 2019. U verklaart nu dat u zich bekeerde tot het Katholicisme. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legde u volgende documenten voor: foto's en brieven van uw verschillende contacten met geloofsvrienden in België, artikels uit religieuze magazines, foto's van uw doopviering en een attest betreffende deze doop in 2017. In juli 2019 werd uw volgend verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst verwijst het CGVS naar uw eerste verzoek waarbij uw relaas ongeloofwaardig werd bevonden, zowel op basis van incoherente verklaringen als op basis van het voorleggen van valse documenten. Het is dan ook opmerkelijk te moeten vaststellen dat u heden herhaalt de volledige waarheid te hebben verteld in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.8). U geeft aan dat de documenten wél authentiek zouden zijn, maar gevraagd naar eventuele nieuwe stukken of enig ander begin van bewijs

om dit recht te zetten, blijkt dat u geen enkel nieuw stuk kan voorleggen omdat u geen contact zou onderhouden met Pakistan sinds u hier in België bekeerd bent. Deze verklaring kan niet overtuigen. Indien u werkelijk dermate werd bedreigd in Pakistan dat u daardoor het land moest ontvluchten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u alles in het werk stelt om deze vrees aan te tonen, ongeacht u zich hier bekeerde of niet. U geeft immers zelf aan dat niemand in Pakistan weet dat u zich bekeerde. Aldus begrijpt het CGVS niet waarom u geen stukken zou kunnen verzamelen die een eventueel ongelijk van het CGVS zouden kunnen aantonen. Deze vaststelling doet danig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid, ook in het kader van uw volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming.

Ten tweede stelt het CGVS vast dat uw eerste verzoek om internationale bescherming in december 2016 werd afgesloten, nadat de RvV op 16 december 2016 de beslissing van het CGVS bevestigde, en dat u pas twee jaar later, in december 2018, opnieuw een verzoek om internationale bescherming wilde indienen. U ging daartoe naar Frankrijk. Nochtans verklaarde u primo zelf dat u reeds in 2016 contacten onderhield met de Christelijke gemeenschap (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.9). Secundo blijkt uit bepaalde artikels die u voorgelegde (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.19) dat u in de zomer van 2016 al ernstig nadacht over het zich laten dopen en dus formeel tot de Christelijke gemeenschap toe te treden. Tertio trad u zelf formeel toe tot deze gemeenschap door zich te laten dorpen begin 2017. Dat u ondanks dit alles toch hebt gewacht tot december 2018 om opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen, doet verder afbreuk aan de ernst waarmee u uw verzoek indiende en zo ook uw algemene geloofwaardigheid.

Ten derde kunnen uw verklaringen betreffende uw beleving van het Christelijke geloof niet overtuigen. Op basis van de neergelegde stukken neemt het CGVS aan dat u verschillende contacten onderhoudt met de Christelijke gemeenschap in De Pinte en dat u begin 2017 bent gedoopt. Echter, u geeft aan dat u in Gent, België samen woont met Pakistaanse vrienden en daarom zou u zich niet kunnen verdiepen in de Bijbel. U kan de Bijbel niet lezen omdat u vreest dat iemand u daarop zal betrappen (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.17). Daarom zou u ook op vrijdag nog steeds naar de Moskee gaan (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.16). En daarom zou u zich ook nog aan het vasten houden tijdens de Ramadan (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.19). Deze bovenstaande vaststellingen kunnen niet anders dan afbreuk doen aan de oprechtheid van uw beweerde Christelijke overtuiging, hetgeen wordt bevestigd in uw totaal gebrek aan enige theoretische kennis van het Christelijke geloof zoals hieronder beschreven.

Ten vierde hebt u geen enkele theoretische kennis van het Christelijke geloof waardoor uw interesse niet oprecht overkomt. Ook al zou u moeilijk de kans krijgen om de Bijbel te lezen en bent u enigszins beperkt in de mogelijkheden omdat u samen woont met andere Pakistanen, dan nog is het opvallend hoe u geen enkel kennis blijkt te hebben van enig Bijbels verhaal. Indien u werkelijk verschillende contacten onderhoudt met de Christelijke gemeenschap in De Pinte en u werkelijk af en toe misvieringen bijwoont, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u enige kennis hebt. U kon echter geen enkel Bijbels verhaal vertellen (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.14 en 17). Dit is nochtans vreemd omdat u meermaals verklaarde dat Jezus zo belangrijk voor u was, dan kan toch enige interesse in diens verhalen verwacht worden. Gevraagd naar uw beleving en uw overtuiging, naar de basis van uw bekering, verklaart u meermaals te zijn geïnspireerd door uw vrienden. U zou samen koken, zingen, dansen en er is veel affectie en liefde, maar nergens kan u op enige wijze inhoudelijk vertellen wat u tot uw bekering dreef (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.9-12). Meermaals aangemoedigd en gevraagd om hierover iets meer te vertellen, zegt u 'satisfied' en 'relaxed' te zijn, zonder enige toelichting. U wordt daarop geholpen in de vraagstelling en concreet gevraagd om verschillen met de Islam uit te leggen, maar ook hier zegt u enkel dat het Christendom voor vrede, liefde en affectie staat, zonder daar meer over te kunnen of willen vertellen (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.13). Ten slotte wordt u zeer concreet de vraag gesteld naar uw laatste kerkbezoek en het bijbels verhaal dat daar zou zijn voorgelezen. U antwoordde daarop dat u de dienst vroeger verliet en aldus niet weet wat er gezegd is (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.14 en 15). Het CGVS kan hier opnieuw vaststellen dat u niets concreet kan vertellen. Ondanks de uitgebreide vraagstelling blijkt telkens opnieuw dat u geen enkele inhoudelijke kennis heeft.

Ten vijfde stelt het CGVS vast dat u een verzoek tot internationale bescherming indient, maar dat u weinig tot geen kennis, noch interesse blijkt te hebben in de situatie van Christenen, al dan niet bekeerd, in Pakistan. Indien u werkelijk omwille van uw bekering een verzoek tot bescherming indient, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u zich over de situatie van Christenen in Pakistan informeert. U verwijst enkel naar de internationaal gekende zaak van Asia Bibi die volgens u onschuldig was. Verder kan u slechts vaag en algemeen zeggen dat minderheden in Pakistan geen rechten hebben en worden gedood (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.17).

Aldus besluit het CGVS dat u weliswaar gedoopt kan zijn, maar dat uw beleving van het Christendom op dit ogenblik niet verder gaat dan contacten met vrienden die behoren tot de Christelijke gemeenschap zonder meer. Tot op heden blijft u binnen de Pakistaanse gemeenschap verblijven en minstens uiterlijk de Islam trouw. Op basis daarvan ziet het CGVS dan ook niet waarom u enige vrees zou moeten koesteren ten aanzien van Pakistan.

Ten slotte merkt het CGVS op dat u verklaarde in België bij de Pakistaanse ambassade een nieuw paspoort te hebben aangevraagd (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.3). Daaruit kan het CGVS afleiden dat u op dit ogenblik minstens geen enkele vrees kent om de Pakistaanse autoriteiten te contacteren.

Uw advocaat vroeg een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op. Op vrijdag 13 september 2019 werden deze notities aan uw advocaat overgemaakt. Op woensdag 18 september 2019 maakte uw advocaat opmerkingen over bij deze notities. Deze opmerkingen doen op geen enkele wijze afbreuk aan de bevindingen in deze beslissing daar ze zeer algemeen van aard zijn.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_security_situation_20181016.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïmproviseerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2017-2018. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2017-2018 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in FATA, en meer bepaald in Khyber Agency, alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. Gewapende groeperingen zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied. Daar waar er in 2016 nog sprake was van een lichte stijging in het aantal terroristische aanslagen, dient vastgesteld te worden dat er in 2017 opvallend minder terroristische aanslagen plaatsvonden in de provincie KP, en dat het aantal veiligheidsincidenten over het algemeen

verder afgenomen is. Het geweld dat er plaatsvindt is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, of overheidsinstellingen gevisieerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een daling in het aantal slachtoffers, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 tot en met 48/7 en 50 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat zijn bekering zich erg geleidelijk heeft voltrokken. Het is een evolutie geweest die heel veel tijd in beslag genomen heeft. Die evolutie is een bijzonder persoonlijk proces dat de directe integriteit van een persoon raakt en per definitie intiem is van karakter. Verzoeker meent dat van hem niet redelijk kan verwacht worden dat terwijl dat persoonlijk proces zich voltrekt hij zo snel mogelijk de asielinstanties verwittigt. Het gaat om een *surplace* claim die een vrees met zich meebrengt bij terugkeer, en de aard daarvan is anders dan bij een vrees die aanleiding heeft gegeven tot de vlucht zelf.

Het EHRM heeft in het Grote Kamer arrest van F.G. tegen Zweden uitdrukkelijk bevestigd dat men niet aan verzoekers geloofwaardigheid vermag te twijfelen louter omdat hij zijn bekering niet direct heeft opgebracht (EHRM (GK), F.G. t. Zweden (Application no. 43611/11), 23 maart 2016, §124).

Dat is overigens een proces dat niet 'afgerond' wordt door de doop. Verzoeker betoogt dat hij nog steeds bezig is christen te 'worden'. Dat is een proces dat sereen verloopt. Hij vervolgt dat het voor hem moeilijker en moeilijker werd om zijn geloof te belijden gelet op zijn afhankelijkheid van andere Pakistanen die de islam aanhangen. Verzoeker werd fundamenteel gehinderd in zijn geloof vanwege zijn vrees voor zijn huisgenoten en burens en een verandering drong zich op. Verzoeker benadrukt dat hij aangeeft dat hij 'soms' naar de moskee gaat voor het vrijdaggebed omdat hij gedwongen werd door sociale druk. Hij ervoer dit als een 'gevangenis'.

Verzoeker erkent dat zijn Bijbelse kennis beperkt is, maar zoals hij zelf stelt en zoals zijn geloofsgemeenschap die hem jarenlang heeft opgevolgd en begeleid attesteert, zit zijn overtuiging in zijn hart, niet in zijn hoofd. Een hechte groep mensen heeft niet de minste twijfel over de oprechtheid van verzoekers geloof, en dat zijn geen mensen die hij één of twee keer gezien hebben, maar die hem als gelovige door en door kennen en een jarenlang traject met hem hebben afgelegd.

Zoals blijkt uit de richtlijnen van UNHCR dient religie gezien te worden als een geloof, als een identiteit, en als een levenswijze. Religieuze beleving kan gezien worden als dermate fundamenteel voor de menselijke identiteit dat niemand zich gedwongen zou mogen zien die te verbergen, af te zweren om vervolging te vermijden. Verzoeker betoogt dat individuen kunnen vervolgd worden wegens hun geloof zelfs als ze geen of weinig kennis van dit geloof hebben. En het UNHCR wijst specifiek op de

mogelijkheid dat iemand omwille van een repressieve omgeving ernstig beperkt kan worden in het bestuderen en praktiseren van zijn geloof. Voorts verwijst de verzoekende partij ook naar EHRM (GK), F.G. t. Zweden (Application no. 43611/11), 23 maart 2016, §145 en naar de aparte opinie van 4 rechters bij dit arrest.

De verzoekende partij benadrukt dat het niet om een opportunistische beslissing gaat die hij zo snel mogelijk heeft proberen uitspelen in een verzoek internationale bescherming. Het is een geleidelijk proces, een evolutie, erg gevoelsgedreven en met reisgezellen die hem, wederzijds door dik en dun steunen. Verzoeker betoogt dat zijn geloofsvrienden, die zich rond november 2016 rondom hem hadden gevormd, verklaren dat hij gekend, aanvaard en opgenomen is in hun gemeenschap. Dat mensen naar aanleiding van zijn doop een jaar met hem 'op weg' geweest zijn, het traject van het catechumenaat samen af te leggen. Hij was aanwezig in de kerk op de eucharistievieringen en volgde catechese met de groep 11- en 12-jarigen. Verzoeker stelt dat zijn dooppeter aangeeft dat hij zich veilig voelde en een enorme rust uitstraalde. De mede-gelovigen uit verzoekers geloofsgemeenschap kennen hem door en door en hebben een intensief traject afgelegd met verzoeker. Hij werd gedoopt in 2017 met Pasen.

Wederom haalt verzoeker aan dat hij op de Pakistaanse gemeenschap is aangewezen om te overleven en samenleefde met enkele Pakistanen waardoor hij erg beperkt is in zijn mogelijkheden om christelijke literatuur te bezitten en erediensten bij te wonen. Zijn flatgenoten zouden verzoeker zijn leven bedreigen indien ze wisten dat hij zich bekeerd had. Verzoeker haalt aan dat zijn dooppeter verklaart dat hij steevast met de hoogdagen naar de eucharistie kwam, maar dat hij bang was. Als hij op zondagochtenden wou vertrekken naar De Pinte, begonnen zijn islamitische huisgenoten te vragen waar hij heen ging en wat hij nu precies ging doen in De Pinte. Verzoeker wijst er ook op dat zijn dooppeter aangeeft dat hij geen grote lezer is, maar dat duidelijk is dat Jezus in zijn hart woont. Zijn doopmeter getuigt van zijn engagement in de christelijke gemeenschap, van de warme gesprekken, maar ook van zijn inzet op de kinderzegening met Lichtmis, en het lezen van de voorbeden met de viering van Witte Donderdag. Andere leden van de parochie geven aan dat verzoeker is geëvolueerd van een 'bezoeker' van de kerk, naar een deelnemer. Hij stelt dat hij zeker geen theoloog is, maar er zijn geen redenen voorhanden om de oprechtheid van zijn bekering in vraag te stellen.

Dat hij niet kan aangeven of er Pakistanen rondom hem zich bekeerd hebben, is omdat hij zou moeten vrezen voor zijn leven als zij op de hoogte zouden zijn. Op heden is hij van hen afhankelijk en zou hij zijn lot bezegelen indien hij daarover zou communiceren. Om dezelfde reden communiceert hij dit niet aan zijn familie. Het risico dat hij zijn dochter nooit meer zou zien is te groot.

Verzoeker heeft uiteraard amper kennis van de situatie van christenen. Het belangrijkste weet hij, dat hij riskeert gedood te worden als bekeerling en dat hij op geen enkele vorm van tolerantie zal kunnen rekenen. Maar gezien het *surplace* karakter van zijn claim is het geheel normaal dat hij met zijn geloof bezig is in de Belgische context, in de concrete context van zijn geloofsgemeenschap en de Pakistanen die hem beletten voluit zijn geloof te beleven.

Verzoeker is voorts van mening dat de verwerende partij geen enkele informatie bijbrengt die toelaat het risico te beoordelen in geval van terugkeer. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar artikelen uit de Procedurerichtlijn en de Kwalificatierichtlijn evenals naar artikel 48/6, §5 en 6 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport van UNHCR (stuk 2) en een e-mail van zijn raadsman aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met getuigenissen en foto's in bijlage (stuk 3).

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer die de getuigenis van zijn dooppeter bevat.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek van de juridische als feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot

staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Formele motivering

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.3.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart in België bekeerd te zijn tot het christendom. Hij vreest bij terugkeer naar Pakistan als christen te worden geïsoleerd.

De Raad merkt op dat bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland de reële kans op vervolging en de ernst van de vervolging van cruciaal belang zijn. Hierbij moet rekening worden gehouden met de beoordeling door de overheden van het land van herkomst van

de activiteiten ontwikkeld in het gastland. Enkel indien de aangehaalde activiteiten leiden tot een toeschrijving van een politieke/dissidente overtuiging door voormelde overheden is er sprake van een reëel risico op vervolging en/of moeilijkheden in het land van herkomst. Het is niet aannemelijk dat activiteiten ontwikkeld na het vertrek uit het land van herkomst leiden tot een reëel risico indien de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn of indien het opportunistische karakter van voornoemde activiteiten voor ieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden.

Het hebben van een godsdienst kan inderdaad een reden voor vervolging zijn en kan aanleiding geven tot het verlenen van bescherming (zie de definitie van vluchteling in artikel 1 van het VN Vluchtelingenverdrag van 1951, waar artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet naar verwijst).

Wat onder de vervolgingsgrond 'godsdienst' wordt begrepen, wordt nader omschreven in artikel 48/3, § 3, b) van de Vreemdelingenwet. Verder heeft Hof van Justitie in een arrest geoordeeld dat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienst' wordt geboden zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag omvat dat iemand voor zichzelf als noodzakelijk acht. Het moet dan wel gaan om gedrag dat op een godsdienstige overtuiging is gebaseerd of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder dat door een godsdienstige overtuiging wordt bepaald, en dat bijzonder belangrijk is voor iemand om zijn godsdienstige identiteit te behouden (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Y. en Z., pt. 70-71).

Samengevat kan de Raad hieruit besluiten dat het begrip 'godsdienst' inhoudt dat iemand een bepaalde geloofsovertuiging heeft die zo fundamenteel is voor wie hij of zij is dat niet mag worden geëist dat hij of zij deze overtuiging opgeeft.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de commissaris-generaal betwist dat verzoeker werd gedoopt in het christendom. Evenwel meent de commissaris-generaal dat zijn beleving van het christendom niet verder gaat dan het hebben van contacten met vrienden die behoren tot de christelijke gemeenschap, zonder meer. Op basis hiervan ziet de verwerende partij niet in waarom de verzoekende partij vrees zou moeten koesteren ten aanzien van Pakistan.

Hiermee geeft de commissaris-generaal aan de oprechtheid van verzoekers bekering in vraag te stellen. Het Hof van Justitie heeft gesteld dat *"in het kader van verzoeken om internationale bescherming wegens vrees voor vervolging op grond van godsdienst niet alleen rekening [dient] te worden gehouden met de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met zijn godsdienstige overtuigingen en de omstandigheden waarin deze werden verworven, de wijze waarop hij zijn geloof opvat en beleeft (of het feit dat hij niet gelooft), zijn verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe hij volgens zijn verklaringen behoort, of waarvan hij afstand wil nemen, het feit dat hij, in voorkomend geval, een bijzondere rol speelt bij het overbrengen van zijn geloof, alsook interacties tussen religieuze factoren en identiteits-, etnische of genderfactoren."* (HvJ 4 oktober 2018, C-56/17, Fathi, pt. 88).

Met andere woorden, om de geloofwaardigheid van een bekering in het kader van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen, dienen volgende drie elementen te worden beoordeeld:

- de omstandigheden waarin de godsdienstige overtuiging werd verworven, dit zijn de motieven voor en het proces van bekering;
- de verhouding tot de dogmatische aspecten, rituelen of voorschriften van de godsdienst waartoe de verzoeker volgens zijn verklaringen behoort, dit is zijn kennis van het nieuwe geloof;
- de wijze waarop de verzoeker het geloof opvat en beleeft, zoals activiteiten die hij onderneemt binnen de nieuwe geloofsovertuiging en het effect van de veranderingen.

De verklaringen van verzoeker over deze drie elementen moeten in hun onderlinge samenhang gezien worden, maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden. Het enkele feit dat verzoeker interesse heeft in een andere religie is echter niet voldoende om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij door zijn interesse ook een andere godsdienst heeft in de zin van artikel 48/3, § 3, b) van de Vreemdelingenwet, dit is een bepaalde geloofsovertuiging. Het is dus aan verzoeker om aannemelijk maken dat hij door de christelijke godsdienst is overtuigd en dat de christelijke godsdienst een essentieel onderdeel is geworden van zijn identiteit. Het betreft dus een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. De Raad betreft in deze beoordeling alle elementen die beschikbaar zijn in het rechtsplegingsdossier.

Documenten die worden neergelegd ter staving van de bekering worden eveneens meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Deze documenten moet worden meegewogen in samenhang met de verklaringen van verzoeker. Zij kunnen dienen ter ondersteuning van de verklaringen van de verzoeker, maar het uitgangspunt blijft evenwel dat de verzoeker overtuigende verklaringen dient af te leggen en aannemelijk dient te maken dat zijn bekering een diepe en oprechte geloofsovertuiging bevat die een fundamenteel onderdeel is van wie hij is. Bijgevolg kan aan het eigen oordeel dat derden, zoals kerkelijke instanties en geloofsgenoten, geven ten aanzien van de oprechtheid van de bekering van een verzoeker wanneer dit oordeel enkel is gebaseerd op verklaringen van die verzoeker, slechts een beperkt gewicht worden toegekend. Een loutere doopakke en/of louter attest van een regelmatige kerkgang of deelname aan een kerkactiviteit zijn dus op zichzelf niet voldoende om een bekering geloofwaardig te achten. Aan verklaringen of rapporten van kerkelijke instanties waarin op basis van eigen feitelijke waarnemingen wordt aangegeven welke rol een vreemdeling speelt binnen de gemeenschap en hoe hij hieraan uiting geeft, kan meer gewicht worden toegekend, evenals als aan feitelijke informatie van de kerkelijke gemeenschap over het proces dat binnen die kerk tot een doop leidt.

Verzoeker legt ook de volgende documenten neer: foto's en brieven van verschillende contacten met geloofsvrienden in België, artikels uit religieuze magazines, foto's van haar doopviering en een attest betreffende deze doop in 2017. Ter terechtzitting legt verzoeker een getuigenis van zijn dooppeter neer. Het doopcertificaat, de foto's, de brief van de dooppeter getuigen slechts van een formele bekering en, gezien voorgaande vaststellingen, niet van een werkelijke, verinnerlijkte bekering.

Uit deze documenten blijkt dat verzoeker aan kerkactiviteiten heeft deelgenomen en dat hij gedoopt is, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken. Deze documenten zelf en hun inhoud zeggen echter niets over de oprechtheid van verzoekers deelname aan de kerkactiviteiten noch over de oprechtheid van zijn bekering en zijn doop in het christelijke geloof. De documenten bevatten geen enkele feitelijke informatie van de kerkelijke organisaties waarin op basis van eigen waarnemingen wordt aangegeven welke rol verzoeker speelt binnen de organisatie of hoe hij hier binnen de gemeenschap uiting aan geeft. De documenten bevatten evenmin enige feitelijke informatie over het proces dat binnen de kerk tot de doop heeft geleid.

In het gehoorverslag kan worden gelezen dat verzoeker uitgebreid werd gehoord over zijn voorgehouden bekering en christelijke overtuiging.

Wat de motieven voor de bekering tot het christendom betreft, is het inderdaad zo dat deze niet gefundeerd zijn. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Gevraagd naar uw beleving en uw overtuiging, naar de basis van uw bekering, verklaart u meermaals te zijn geïnspireerd door uw vrienden. U zou samen koken, zingen, dansen en er is veel affectie en liefde, maar nergens kan u op enige wijze inhoudelijk vertellen wat u tot uw bekering dreef (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.9-12). Meermaals aangemoedigd en gevraagd om hierover iets meer te vertellen, zegt u 'satisfied' en 'relaxed' te zijn, zonder enige toelichting. U wordt daarop geholpen in de vraagstelling en concreet gevraagd om verschillen met de Islam uit te leggen, maar ook hier zegt u enkel dat het Christendom voor vrede, liefde en affectie staat, zonder daar meer over te kunnen of willen vertellen (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.13). Ten slotte wordt u zeer concreet de vraag gesteld naar uw laatste kerkbezoek en het bijbels verhaal dat daar zou zijn voorgelezen. U antwoordde daarop dat u de dienst vroeger verliet en aldus niet weet wat er gezegd is (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.14 en 15). Het CGVS kan hier opnieuw vaststellen dat u niets concreet kan vertellen. Ondanks de uitgebreide vraagstelling blijkt telkens opnieuw dat u geen enkele inhoudelijke kennis heeft.”* De Raad beklemtoont dat een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is en de verzoekende partij reeds gedurende 35 jaar tot de islam gebeden heeft, bijgevolg kan redelijkerwijze van haar verwacht worden dat ze een proces van twijfel en verwarring zou hebben doorgemaakt, de tijd zou hebben genomen om zich in haar nieuwe geloof te verdiepen en na te denken over haar beslissing en de eventuele consequenties te overwegen. Elke bekering is inderdaad uniek en een groeiproses, maar *in casu* ontbreken voormelde elementen. Daarentegen werd haar interesse in het christendom plots opgewekt door een bezoek aan een kerk in Frankrijk waar het vredig was en omdat er een speciaal licht op Maria scheen. Zo kreeg verzoeker een gevoel dat hij nooit eerder had. In België besliste hij dan ook nog een kerk te bezoeken waar ze hem verwelkomt hebben. Hierdoor heeft verzoeker vrienden in een lokaal centrum gemaakt die hem naar zanglessen namen en met wie hij één keer per maand kookte. Zij gaven hem liefde waardoor hij van religie veranderd is. Voorts geeft de verzoeker ook aan dat hij geen christelijke tekst gelezen heeft, maar geïnspireerd was door zijn vrienden. Wanneer aan de verzoekende partij gevraagd wordt wat hem

aantrekt in het christelijk geloof kan hij slechts antwoorden *“ik geloof in Jezus Christus en zijn geboorte en zijn leven”* (nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p. 10-1.). Elk element van reflectie ontbreekt. Meer zelfs, verzoeker slaagt er niet om te duiden welke redenen hem ertoe hebben aangezet om zich tot het christendom te bekeren en wat voor hem de verschillen met de islam zijn. De verklaringen van verzoeker zijn weinig concreet en zeer beperkt. Hij blijft tijdens het gehoor veeleer op de vlakke wat betreft de motieven voor zijn bekering.

Wat de kennis van zijn nieuwe geloof betreft wordt in de bestreden beslissing tevens terecht gemotiveerd dat zijn (theoretische) kennis over het christendom zo goed als onbestaande is. Verzoeker heeft geen enkele theoretische kennis van het christelijke geloof waardoor zijn interesse niet oprecht overkomt. Er wordt niet geëist of verwacht dat verzoekende partij als bekeerling een encyclopedische of theologische kennis tentoonspreidt van de bijbel maar er kan minstens verwacht worden dat verzoeker weet tot welk geloof hij toegetreden is en dat hij kan duiden wat zijn geloof thans inhoudt. Wanneer aan verzoeker gevraagd wordt om verhalen van Jezus te vertellen stelt hij *“ik heb de verhalen dat hij de personen helpt die gehandicapt zijn. Er is charisma zijn spirituele power, hij helpt mensen. Er is ook spirituele power, hij kan over water wandelen. Er zijn zo veel verhalen.”* (nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p. 14). De Raad kan niets anders vaststellen dat verzoeker bijzonder weinig kan vertellen over de persoon van Jezus die centraal staat in het christelijk geloof. Hij verklaart dat hij omwille van zijn Pakistaanse huisgenoten de bijbel niet te lezen. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Indien u werkelijk verschillende contacten onderhield met de Christelijke gemeenschap in De Pinte en u werkelijk af en toe misvieringen bijwoont, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u enige kennis hebt. U kon echter geen enkel Bijbels verhaal vertellen (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.14 en 17). Dit is nochtans vreemd omdat u meermaals verklaarde dat Jezus zo belangrijk voor u was, dan kan toch enige interesse in diens verhalen verwacht worden.”* De gebrekkige kennis van verzoeker is des te merkwaardiger daar hij in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij ingezet werd op de kinderzegening met Lichtmis en het lezen van de voorbeden met de viering van Witte Donderdag. Dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor Lichtmis, Witte Donderdag of de voorbeden die zij gelezen heeft niet aangehaald of vermeld heeft, wijst op een desinteresse van verzoeker voor hetgene dat hij bij deze activiteiten gedaan heeft. Daarenboven hebben deze regelmatige contacten niet geleid tot een bijzondere kennis van de godsdienst.

Bovendien motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker zich niet heeft geïnformeerd over de situatie van (bekeerde) christenen in Pakistan: *“Indien u werkelijk omwille van uw bekering een verzoek tot bescherming indient, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat u zich over de situatie van Christenen in Pakistan informeert. U verwijst enkel naar de internationaal gekende zaak van Asia Bibi die volgens u onschuldig was. Verder kan u slechts vaag en algemeen zeggen dat minderheden in Pakistan geen rechten hebben en worden gedood (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.17).”*

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij *“uiteraard amper kennis van de situatie van christenen”* in Pakistan heeft: *“Het belangrijkste weet hij, dat hij riskeert gedood te worden als bekeerling en dat hij op geen enkele vorm van tolerantie zal kunnen rekenen. Maar gezien het surplace karakter van zijn claim is het geheel normaal dat hij met zijn geloof bezig is in de Belgische context, in de concrete context van zijn geloofsgemeenschap en de Pakistanen die hem beletten voluit zijn geloof te beleven.”* De Raad wijst erop dat wel degelijk kan worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming die zich in België bekeerd tot het christendom en die weet dat een dergelijke bekering ingeval van terugkeer naar zijn land van herkomst problematisch zou zijn, zich terdege tracht te informeren over de situatie van bekeerlingen in zijn land van herkomst. Dat verzoeker heeft nagelaten zich te informeren omtrent de situatie van (bekeerde) christenen in Pakistan, is dan ook een bijkomende negatieve indicatie voor het oprecht karakter van zijn bekering tot het christendom. Het loutere feit dat verzoeker zich in België heeft bekeerd, doet hieraan geen enkele afbreuk.

Het voorgaande klemt des te meer daar de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tevens terecht motiveert dat de vaststelling dat verzoeker bij de Pakistaanse ambassade een nieuw paspoort heeft aangevraagd, aantoonde dat hij geen vrees ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten heeft: *“Ten slotte merkt het CGVS op dat u verklaarde in België bij de Pakistaanse ambassade een nieuw paspoort te hebben aangevraagd (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.3). Daaruit kan het CGVS afleiden dat u op dit ogenblik minstens geen enkele vrees kent om de Pakistaanse autoriteiten te contacteren.”* Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als zodanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

Uit het voorgaande is immers gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan een oprechte bekering tot het christendom in hoofde van de verzoekende partij. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een diepe en oprechte geloofsovertuiging die een fundamenteel onderdeel is van wie hij is. Dit kan evenmin worden afgeleid uit de documenten die voorliggen. De Raad kan begrijpen dat een verzoeker om internationale bescherming bij een kerkgemeenschap hulp, bescherming en affectie zoekt en vindt, maar dat is nog niet hetzelfde als een oprechte bekering. Er blijkt geen geloofsovertuiging die bijzonder belangrijk voor hem is om zijn identiteit te behouden. Verzoeker maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat hij door de buitenwereld/de mensen in zijn land van herkomst zou worden gepercipieerd als een bekeerling tot het christendom. In dit verband blijkt uit het gehoorverslag dat verzoeker samenwoont met Pakistans vrienden, op vrijdag nog steeds naar de moskee gaat (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.16), nog aan het vasten houdt tijdens de ramadan (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.19). Evenmin zijn er aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer een godsdienstige overtuiging zal worden toegeschreven.

Dienaangaande komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat hij *“op de Pakistaanse gemeenschap is aangewezen om te overleven en samenleefde met enkele Pakistanen”* en dat zijn bekering een geleidelijk, persoonlijk en intiem proces is dat nog niet is afgerond. In dit verband wijst de Raad erop dat van verzoeker redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij alles in het werk zou stellen om zo snel mogelijk internationale bescherming te bekomen indien hij meent dat hij in zijn geloofsbelijdenis wordt gehinderd door zijn levensomstandigheden in België. Verzoeker verklaarde zelf dat hij reeds in 2016 contact had met een christelijke gemeenschap. Uit de voorgelegde artikels (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) blijkt dat verzoeker reeds in de zomer van 2016 ernstig nadacht om zich te laten dopen, hetgeen hij uiteindelijk ook deed in 2017. Hoewel kan worden aangenomen dat het proces van bekering tot het christendom een geleidelijk proces is, waarbij persoonlijke overwegingen worden gemaakt, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de voorgaande vaststellingen wel degelijk aantonen dat verzoeker reeds in 2016 een grote interesse had voor het christendom, hetgeen uiteindelijk met zijn doopsel in 2017 werd geformaliseerd. Temeer daar verzoeker in zijn verzoekschrift nogmaals benadrukt dat hij in België in zijn geloofsbelijdenis wordt gehinderd doordat hij *“op de Pakistaanse gemeenschap is aangewezen om te overleven en samenleefde met enkele Pakistanen”*, kan dan ook worden verwacht dat verzoeker niet nog tot december 2018 zou wachten alvorens naar Frankrijk te reizen om aldaar een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Als zodanig wordt dan ook afbreuk gedaan aan de ernst van verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming en aan de geloofwaardigheid van het oprecht karakter van zijn bekering tot het christendom.

De Raad stelt bovendien vast dat de bewering dat verzoeker geen andere keuze heeft dan zich binnen de Pakistaanse gemeenschap op te houden en samen te leven met andere Pakistanen, slechts een blote bewering betreft die bezwaarlijk verzoekenbaar is met zijn bewering dat hij reeds jarenlang wordt betrokken in een christelijke gemeenschap in België. De Raad ziet niet in waarom verzoeker zich niet aan zijn Pakistaanse gemeenschap/huisgenoten zou kunnen onttrekken teneinde vrijelijk zijn christelijke geloofsovertuiging te belijden. Dit klemt des te meer daar verzoeker in België, alwaar godsdienstvrijheid heerst, kan rekenen op bescherming vanwege de Belgische autoriteiten indien hij door zijn Pakistaanse gemeenschap/huisgenoten zou worden bedreigd omwille van zijn bekering tot het christendom. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan zijn bewering dat hij omwille van zijn contacten met de Pakistaanse gemeenschap en zijn Pakistaanse huisgenoten niet in staat zou zijn om ten volle zijn christelijke geloofsovertuiging te belijden en de islamitische praktijken zoals het vrijdaggebed in de moskee en het volgen van de ramadan achterwege te laten. Dat verzoeker de bijbel niet leest en wel degelijk nog steeds naar het vrijdaggebed in de moskee gaat en de ramadan blijft volgen, toont dan ook eens te meer het opportunistisch karakter van zijn bekering tot het christendom aan.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het aan de verwerende partij toekomt om objectieve informatie te voorzien met betrekking tot de situatie van (bekeerde) christenen in Pakistan, wijst de Raad vooreerst naar wat wordt uiteengezet onder punt 2.3.2. De medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van voormelde richtlijn 2013/32/EU “verplichtingen van verzoeker”, houdt in dat de verzoeker samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van zijn verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en) en land(en) en plaats(en) van eerder verblijf. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, is de medewerkingsplicht in hoofde van de bevoegde autoriteiten, zoals vervat in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem van een “gedeelde bewijslast”, maar

houdt dit hoogstens een nuancering in van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De medewerkingsplicht in hoofde van de bevoegde autoriteiten volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. Deze medewerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. De beoordeling van de gegrondheid van het verzoek komt vervolgens enkel de commissaris-generaal toe. Het kwam verzoeker *in casu* dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen omtrent de oprechtheid van zijn bekering.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat: *“Vooreerst verwijst het CGVS naar uw eerste verzoek waarbij uw relaas ongeloofwaardig werd bevonden, zowel op basis van incoherente verklaringen als op basis van het voorleggen van valse documenten. Het is dan ook opmerkelijk te moeten vaststellen dat u heden herhaalt de volledige waarheid te hebben verteld in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS 2 september 2019 p.8). U geeft aan dat de documenten wél authentiek zouden zijn, maar gevraagd naar eventuele nieuwe stukken of enig ander begin van bewijs om dit recht te zetten, blijkt dat u geen enkel nieuw stuk kan voorleggen omdat u geen contact zou onderhouden met Pakistan sinds u hier in België bekeerd bent. Deze verklaring kan niet overtuigen. Indien u werkelijk dermate werd bedreigd in Pakistan dat u daardoor het land moest ontvluchten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u alles in het werk stelt om deze vrees aan te tonen, ongeacht u zich hier bekeerde of niet. U geeft immers zelf aan dat niemand in Pakistan weet dat u zich bekeerde. Aldus begrijpt het CGVS niet waarom u geen stukken zou kunnen verzamelen die een eventueel ongelijk van het CGVS zouden kunnen aantonen. Deze vaststelling doet danig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid, ook in het kader van uw volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming.”* De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Tot slot motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt door verzoekers advocaat geen ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen: *“Uw advocaat vroeg een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op. Op vrijdag 13 september 2019 werden deze notities aan uw advocaat overgemaakt. Op woensdag 18 september 2019 maakte uw advocaat opmerkingen over bij deze notities. Deze opmerkingen doen op geen enkele wijze afbreuk aan de bevindingen in deze beslissing daar ze zeer algemeen van aard zijn.”* Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Als zodanig blijft deze motivering onverminderd overeind.

Gelet op voorgaande vaststellingen, besluit de Raad samenvattend dat verzoeker, het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, geen oprechte bekering tot het christendom, gebaseerd op een diepgewortelde innerlijke christelijke geloofsovertuiging, aannemelijk maakt. Een gegronde vrees voor vervolging wegens een christelijke bekering blijkt dan ook niet.

Wat betreft het risico dat zij bij terugkeer naar Pakistan zouden worden gepercipieerd als christenen, blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn familie en vrienden niet op de hoogte zijn van zijn doop. Voorts blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat zij heden nog naar de moskee gaat en dat zijn vrienden in België evenmin op de hoogte zijn van zijn bekering. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij als christenen zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Pakistan.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van zijn vluchtmotieven en vluchtrelaas kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en elementen aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op de doodstraf of executie of op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij heeft in een aanvullende nota van 9 september 2020 de beschikbare landeninformatie over de veiligheidssituatie in de Khyber-Pakhtunkwa (KP) verder aangevuld en geactualiseerd. Op basis daarvan zet zij het volgende uiteen: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.*

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reële intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de militaire operaties in de tribale districten van Khyber-Pakhtunkwa (de voormalige FATA), alsook de maatregelen genomen in het kader van het National Action Plan ervoor gezorgd hebben dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is. Operatie Zarb e-Azb heeft ertoe geleid dat de provincie als veiliger bestempeld wordt. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen zij sindsdien administratief deel van de provincie. De veiligheid in de voormalige FATA-districten, met uitzondering van Noord- en Zuid-Waziristan, is de voorbije jaren sterk verbeterd door de opeenvolgende militaire campagnes in de regio en het verbreken van de

macht van de gewapende groeperingen. Deze zijn weliswaar nog steeds actief in het gebied, maar het Pakistaanse leger behoudt de controle over het grondgebied.

Daar waar er in de eerste helft van 2018 een verhoogd aantal aanslagen plaatsvonden tijdens de verkiezingsperiode, daalde het geweld in de tweede helft van 2018 en de eerste helft van 2019. Zowel het aantal terroristische aanslagen als het aantal veiligheidsoperaties nam af. Het geweld dat plaatsvindt in de provincie is daarenboven hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel, militante doelwitten of overheidsinstellingen gevisieerd worden. Diverse bronnen maken voorts melding van een significante daling in het aantal slachtoffers, en uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de provincie relatief beperkt is. UN OCHA maakt bovendien geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie, hoewel er sprake is van interne ontheemding in bepaalde districten van de voormalige FATA. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de Khyber-Pakhtunwa geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden

Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.7. Waar de verzoekende partij verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is

en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Gelet op hetgeen voorafgaat is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet *in casu* dan ook niet dienstig.

2.3.8. Waar verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.3.10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS